

(המשך מעמוד 33)

בבחינות שררה על עקבות: שוב ניצחה הביישנות הברכיים רעדו, והפה משום מה חזר לסרו, ולש כסירב להיפתח. למזלה זכרו ושב הנוכחים איך שרה במעודן הזמר. אילו היתה צריכה להתקבל ללהקה רק על סמך הבחינות, היתה ירדנה ארוי היום מאשר יותר מאלה עקרת-בית צעירה ונחבאת אל הכלים.

מפקד הלהקה, היה עמוס טל-שיר, באר"ש בעיניו בן 23. הרומן שהחיל בדמעות, נגמר בחתונה. "היינו מסוככים, כי אני הייתי כמו עכבר נפחד, וזה לא מצא חן בעיניו. הוא היה ותיק ותוספני, ואני הייתי חדשה. בלהקת הנח"ל זה מסורת לדכא את החדשים, ואצלי לא היה צריך הרבה להתאמן. היתה לי יראת כבוד ללהקה. הוא היה מעליב אותי, ומחקה אותי, ואני לא העזתי לענות. רק הייתי בוכה. רק בסוף התברר לנו למה כל אחד התנהג כמו שהוא התנהג. "אחרי חצי שנה נהיינו חברים. עברו שנתיים עד שהתחתנו."

באתי, חתמתי, וככה

בקאריירה שלי הכל בא בטעור יות, אומרת ירדנה. עד היום היא לא מבינה על סמך מה הציע לה פשגל חוזה לחמש שנים אצלו. "הוא אף פעם לא ראה אותי בהופעה. פגשתי אותו באחת ההצגות של אירמה לה'דוט. עמוס פשה ניגש אלי והציע לי לחתום בביאמבו."

"כבר אז הוא דיבר על חוזה לחמש שנים. חשבתי שהוא צוק. אבל הוא חזר על מה שאמר: בואי מחר למשרד. באתי, וחתמתי. וככה. ישר מהלהקה הצבאית, נכנסתי לשוקולד, מנטה, מסטיק. שם אני בעיקר שרה. אבל גם קצת רוקדת. לא למדתי אף פעם ריקוד. אבל זה יוצא לי לבד." מה שירדנה לא יודעת, זה שפשה גילה אותה דרך הטלוויזיה, כשהופיעה יחד עם להקת הנח"ל. כבר אז החליט שהבחרה הואת שווה שישקיעו בה.

הדרכים נפרדו

חוץ מ"שוקולד, מנטה, מסטיק" הופיעה ירדנה בספסל שירי ילי-דים, יצאה ממנו עם הספסל השני ועם דובון גדול וצהוב, שהצטרף לאוסף הידובנים שהיא אוספת באבה מאז ימי הילדות. היא היתה מועמדת גם לתפקיד הנשי בגיורסה הקולנועית של המחזמר קזבלן — עד שהחליטו המפיקים שהם רוצים טיפוס בלונדי.

אחרי הרבה הופעות משותפות בלהקת הנח"ל ובשוקולד, מנטה, מסטיק, נפרדות דרכיהם של ירדנה ועמוס הנמנה על המשתתפים בקזבלן. אבל רק מבחינה מקצועית. מכל שאר הבחינות, הם לגמרי ביחד. מבליים הרבה בבית, ועם חברים מהחוג לקולנוע באוניברסיטת תל-אביב, שעמוס למד בו, ורי הולכים לסרטים, ונוסעים להורים בחיפה אחת לשבועיים. בקיצור, כמו כל זוג רגיל. "מה שמיוחד בנו זה שאין בנו שום דבר מיוחד", אומר עמוס.

"להתחתן עם אמן זה אידיאלי, לדעתי." משלימה ירדנה. "כי הוא מבין אותי. מבין כשאין לי מצבררוה בגלל שאני מרגישה שלא הייתי טובה בהצגה. כי גם הוא עובר את זה. אני סומכת עליו ועל השיר פוט שלו יותר מכל אדם אחר, כי אין לו שום אינטרס מקצועי אצלי. חוץ מזה שעות העבודה דומות. אנחנו יוצאים בי יחד וחוזרים ביחד, וזה נהדר." את עצמה היא מגדירה, "ככוכב קטן, לפחות בינתיים, בעולם הבידור הישראלי."

אבל היא כבר לא מעיזה לרדת למכולת בלי איפור, כי אנשים כבר מסתכלים עליה ברחוב. והיא כבר מסתכלת על העתיד בתערובת של חשש וקוות: "אני רוצה להמשיך ולהיות זמרת טור בה ושחקנית טובה. אבל יותר מהכל אני רוצה להישאר רגועה. להישאר מה שאני, גם אם לא אצליח."

"כי ראיתי כבר אנשים במקצוע הזה, שהיו מקצוע עבד פנים אין בו בטחון. שיום אחד מצאו את עצמם מתחננים לעבודה. אחרי שלא יכלו לעבור ברחוב בגלל המעריצים, וזה שכל אותם לגמרי. אני משתדלת להכין את עצמי גם

ההודו אחיימרים לא האמין למראה עיניו: לנגד עיניו הנהמנות עצרה מכונית הסובארו הצהובה מול שער ביתו, ליד דימונה. גורת הבוקסר שלו בת ארבעת החודשים. דלת המכונית נפתחה, זוג ידיים שריריות נשלפו החוצה ובין שנייה היתה הגורה בתוככי המכונית, שזינקה קדימה בענן אבק וחריקת צמיגים צורמנית. חלפו שניות מספר עד שיהודה (32) מדריך-סיוורים ופקח-צייד מטעם רשות שמורות הטבע, הבין מה הולך פה. כאשר התאושו, זינק למכוניתו שלו, פתח במירדף אחרי הסובארו. "לא היה לי מזל", סיפר הי שבוע, "נכנס בנייגו אוטובוס, והיא נעלמה."

ילדיו של יהודה. את שימחתה הביעה דימונה בהרטבה רבתי על השטיח — והוגלתה לחצר. רבע שעה לאחר מכן — נעלמה שוב: "מתוך החצר הסגורה", מספר יהודה. "ברור היה לי שנגנבה שוב." יומיים סרק יהודה את הסביבה, לפני שפנה שוב למשטרה. "תפסיק לשגע אותי עם הכלבים שלך", קצף קצין החקירות הראשי של התחנה, מסקח מנחם הילר, וסירב לקבל אפילו את התלונה. "איך יכולה המשטרה להתנהג כך?" זועם יהודה. "אורח בא ומתלונן על גניבת רכוש — והמשטרה מסרבת לשמוע על זה. מה

העולם הזה מגלה את

גנב

הכלבים

זה משנה אם זה גור או חליפה? זה רכוש, לא?

בשלב זה, החליט אחיימרים להקדיש מומנו לעזרת אחיו לצרה. "שמעתי שלנגר ברמתיים בשם יצחק רובינשטיין גנבו כלב פוינטר", מספר הוא, "פניתי אליו, הצגתי את עצמי כאח לצרה, והצעתי את עזרתי בחיפושיו."

"התחלנו לעבור מאדם לאדם, בי איזור, לשאול אם שמעו על פוינטר. לאחר ימים של טריחה, גילו את קצה החוט. אחד הילדים בסביבה סיפר כי ראה גבר שהעלה את הפוינטר למכוניתו. מעודדים מהצלחתם, זינקו אחיימרים ורובינשטיין בעקבות העקבות כצמד פוינטרים משולהבים."

במהלך החקירה, הגיעו אל קרול דניאל, בעל מסעדה בכפר מל"ל. שני הציידים יצאו אל ביתו של דניאל, בגניירק שליך כפר הבאפי טיסטים, בחצר הבית, גילו את הפוינטר האבוד — בחברתם הסואנת והעליוזה של עוד כתיסר כלבים אחרים, בני כל הסוגים. הפוינטר זיהה מיד את בעליו, זינק על רובינשטיין בצחלה. בעלת הבית, אשתו של קרול דניאל, ניסתה להתנגד, סירבה למסור את הפוינטר. הנגר איים בהגשת תלונה למשטרה על גניבה. האשה שינתה טעמה, מיחרה למסור את הפוינטר.

הנגר וכלבו חזרו הביתה, לאושרם הי אינסופי של הילדים, ואילו יהודה המשיך בתפקידו הכלשי.

מגלה הכלבים יהודה אחר-אורית, פתחה במסע-צייד נגד מגיפת שודדי הכלבים, עם "דימונה", גורת הבוקסר הקטנה שלו שנגנבה, נמצאה, נגנבה ממנו שנית — ועדיין לא נמצאה שנית.

איירונסייד מהוד-השרון

כה, הפך יהודה להיות איירונסייד מ"הוד-השרון. כמו בסרט הטלוויזיה ש הוצג לאחרונה בארץ על חוטפי הכלבים שנחקלו בבליש בכיסא-הגלגלים, חשף גם יהודה חבורה של שודדי-כלבים במרכז הארץ.

מתחנת המישטרה, פנה יהודה ישר ל-סוכנות סובארו המקומית. שם, קיבל את מספרי המכוניות שנמכרו לתושבי הסביבה, ובעזרת שתי הספרות שבידו פתח בחקירה. במהלך החקירה, הגיע יהודה אל אלי אדרי, ירקן הסוכנה.

ירקן, כמו הנווני המכולת, יודע הכל. "זה בעינין הכלב?" שאל אדרי. "לך תחזור הביתה. יהיה בסדר." יהודה הלך חזר הביתה. עוד באותו יום, בשעות אחר-צהריים, הופיע בביתו גבר משופם, שסיפר כי הגורה הקטנה נטפלה לחבר שלו, וזה דורש תמישים ל"י בעד החוררת.

יהודה לא גילה למשופם כי במקרה ראה בדיוק את פרשת "היטפלותה" של הגורה אל החבר, הסכים לכאורה לשלם. המשופם — גם הוא בעל סובארו — התגלה כשאלו אבי-זוהר, בעל בית-חרושת לדודי-חשמל. למחרת בבוקר, ניגש יהודה אל גן-הילדים בשכונת-מגוריו של אבי-זוהר, ניהל שיחה ידידותית עם ילדתו של אבי-זוהר, שהביעה את התפעלותה מה כלבלב הקטן והנחמד שבא אליהם.

עיקבות ראשונים

דימונה חזרה לביתה, וערכה מסיבה שלימה עם נגב וסלעית.

הכלב שהוחזר

הנעלם הבא היה גרי, הבוקסר של יעל ואהרן סכן, תושבי כפר-סבא. תוך חיפושי אחרי גרי, התברר לי שעוד שלושה בוקסרים נגנבו באותו שבוע בסביבה שלנו, "סיפרה יעל. הבינותי שפור עלת אצלנו כנופייה מאורגנת, שמתפרנסת מזה יותר טוב מאשר מחטיפת ארנקים." ילדי הווג סכן, גיא ובני, לא חדלו לבכות, מגעועים. הסכנים פירסמו בייאושם מודעה בעיתונם.

נינה הופמן (30), מגדלת כלבים מקצועית שהיתה בזמנו יור"ר בעלי מועדון הבוקסרים, קראה את המודעה — והיפנתה את הי סכנים אל אחיימרים. צייד-הכלבים, יעוד מישוה קרא את המודעה. מישוה שצילצל לביתם של הסכנים, הודיע שבנו מצא את הכלב, והוא מוכן להחזירו — תמורת ההוצאות שנגרמו לו בלבד. לא הרבה, מאתיים ל"י בסך-הכל.

"מגן-דויד" מסיע כלבים

רמטפן הישר הודהה כתיים אבו, תושב שיכון פרץ ברעננה, משפחת סכן, על נעריה וקנייה, ומתוגברת ביהודה אחיימרים, דהרח אל הכתובת שמסר. שם, נתגלה גרי, שזינק בצהלה על שני הילדים המאושרים.

חיים אבו הפגיש את יהודה עם בנו בן ה-18 — הלא הוא המוצא הישר בעצמו. התברר שהצעיר, העובד כמתנדב בתחנת מדי"א המקומית, השתמש ברכבי-הצלה כדי להעביר את הכלב אל ביתו. מנהל תחנת מדי"א הוועץ, קיבל דיווח על הפרשה. התקיים בירור נוקב, שבסופו הוחרר הבן המוצא מפני הישנות מציאות כאלה. כן סוכם שלא תוגש נגדו הפעם תלונה על שימוש לא-חוקי ברכבי-הצלה. מובן שהוא לא קיבל אגורה שחוקה כפרס על מאפציו.

כיום, הפך גילויים של כלבים גנובים לתחביבו העיקרי של יהודה אחיימרים. "אני עונה למודעות שמפרסמים בעלי כלבים שניגנבו, מציע להם את עזרתי", מספר הוא. "במקרים רבים, אנחנו מוצאים את הכלבים הגנובים בכוחנו. במקרים אחרים, מתקשרים הגנבים לפי הטלפון שבי מודעה, מנסים לסחוט דמי-כופר עבור החזרת הכלב — ואז אנחנו תופסים אותם. ומי שלא ראה את שימחתו של ילד קטן, כאשר מחזירים לו את הגור שנגנב ממנו — לא ראה שימחתה מימיו." ורק ילדיו שלו לא זכו עדיין לשימחה זו. שכן דווקא כלבתו של צייד-הכלבים — דימונה — לא נתגלתה עד היום.